

РЕШЕНИЕ

№ 3194

гр. София, 19.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5511** по описа за **2010** година докладвано от съдия Лозан Панов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 28.05.2010 г. по НАХД № 3214/2009 г. Софийски районен съд, НК, 93 състав, е отменил Наказателно постановление /НП/ № 22-2200322/11.09.2008 г., издадено от С. Х. Д. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда”, с което на [фирма], на осн. чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 128, т. 2 КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от Дирекция „Инспекция по труда”-София, с която се моли атакуваното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Изтъкват се доводи за противоречието му с материалния закон.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е приел следната фактическа обстановка: в резултат на проверка в [фирма], извършена от свидетеля Н. М. – актосъставител, било установено, че на лицето В. С. И. на длъжност „специалист човешки ресурси” не е изплатено трудовото възнаграждение за месец април 2008 г., което било видно от

представеното по делото копие от ведомост, върху която липсвал подпис на служителката. От дружеството заявили, че И. дължи на фирмата пари, по повод на което е подадена жалба в СРП. На 20.06.2008 г. в дружеството е изведено писмо, с което И. е била поканена да получи трудовата си книжка. На 18.07.2008 г. е изпратено ново писмо от дружеството, с което лицето било поканено да отиде до офиса на [фирма], за да получи там трудовата си книжка, както и работната си заплата за месец април 2008 г. На 24.07.2008 г. в дружеството е постъпило изпратено от И. заявление, че желае трудовото ѝ възнаграждение да бъде изплатено по банков път, а трудовата ѝ книжка – по пощата. От приложеното платежно нареждане се установява, че трудовото ѝ възнаграждение е изплатено по банков път на 04.08.2008 г., а с писмо от 29.07.2008 г., което тя е поличала на 11.08.2008 г., ѝ е изпратена трудовата книжка.

Посочената фактическа обстановка съдът е приел въз основа на показанията на свидетеля М. и събраните по делото писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изводите на районния съд, че НП е издадено от компетентен орган, както и че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 ЗАНН. Обстоятелствата и в двата документа са непротиворечиви и напълно ясно посочени.

СРС е приел, че НП следва да бъде отменено, доколкото липсва един от елементите на административното нарушение, визирани в чл. 6 ЗАНН, а именно – субективният. Съдът е направил извод, че от събраните по делото доказателства не може да бъде установено по безспорен начин наличието на вина у работодателя за неизплащане на трудовото възнаграждение. Съдът е приел, че неизплащането на трудовото възнаграждение се дължало на виновно поведение на самата И. /същата не се била явила в офиса на фирмата, за да получи трудовото си възнаграждение/. Изводите си в тази насока съдът е базирал и на обстоятелството, че работодателят бил положил достатъчно усилия да изплати възнаграждението, пращайки две покани за получаване на трудовата книжка и получаване на възнаграждението. Съдът се е позовал и на факта, че посоченото възнаграждение е единственото, което към момента на проверката не било изплатено. Не без значение бил и фактът, че след посочване на банкова сметка, трудовото възнаграждение е изплатено в най-кратък срок.

Настоящата съдебна инстанция не споделя правните изводи на първоинстанционния съд относно липсата или наличието на вина, доколкото в случая се касае за наказание, наложено на юридическо лице. Вината е психическо явление, присъщо на съзнанието на здравите хора в състояние на вменяемост. Поради това, да се говори за вина при юридическо лице е правно несериозно. В случая се касае за имуществена санкция наложена на юридическо лице по реда на чл. 83 от ЗАНН, поради което всякакви умозрителни спекулации за наличие или липса на субективен елемент на деянието са неуместни. Не може да се обсъжда въпросът за вината, когато се касае за изкуствено създаден субект на правото, каквото е търговското дружество, което не притежава съзнание и воля, която да позволи да му се вмени вина, тъй като по дефиниция вината е субективното отношение на дееца към извършеното от него и обществено опасните му последици. Касае се в случая за административно нарушение, за ангажиране обективната отговорност на юридическо лице, при което въпросът за вината не се обсъжда, а нормите на ЗАНН се прилагат съответно, а не буквално.

Настоящата съдебна инстанция намира, че извършеното нарушение се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства. Нарушението е констатирано

на 14.07.2008 г., като за отстраняване на нарушението на работодателя е дадено задължително предписание да изплати посоченото дължимо трудовото възнаграждение със срок до 30.07.2008 г. Едва в изпълнение на това предписание, на 18.07.2008 г. дружеството е изпратило писмо-покана до В. И. да се яви в неговия офис, за да получи възнаграждението си. Факт е, че трудовото възнаграждение е изплатено едва през месец август 2008 г., а и покана до И. е изпратена единствено в резултат на извършената проверка и даденото предписание. Това е така, доколкото предходната покана, изпратена до И., е с дата – 20.06.2008 г. и касае единствено получаване на трудовата книжка, а не и получаване на трудовото възнаграждение.

С оглед на горното съдът намира за безспорно установено извършеното от [фирма] нарушение по чл. 128, т. 2 КТ – неизплащане на уговореното трудовото възнаграждение за извършената от работника /служителя/ работа. Наложено наказание е определено към предвидения в чл. 414, ал. 1 /ред. ДВ бр. 48/2006 г./ минимум.

С оглед на горното, съдът приема, че касационната жалба е основателна, а решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно следва да бъде отменено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 28.05.2010 г. по НАХД № 3214/2009 г., по описа на Софийски районен съд, НК, 93 състав.

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-2200322/11.09.2008 г., издадено от С. Х. Д. – Директор на Дирекция „Инспекция по труда”, с което на [фирма], на осн. чл. 416, ал. 2, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 128, т. 2 КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.